

Αλληλεγγύη στην κατάληψη Αντιβίωση

Τον τελευταίο μόνο μήνα το κράτος έχει πραγματοποιήσει δύο εκκενώσεις καταλήψεων, της κατάληψης 111 στη Θεσσαλονίκη και της κατάληψης του παλιού Νεκροτομείου στην Αλεξανδρούπολη, ενώ όπως φαίνεται από τους επόμενους στόχους αποτελεί η κατάληψη Αντιβίωση στα Ιωάννινα όπως αναφέρει και κείμενο των καταληψιών που μιλάει γύρω από την πιθανότητα εκκένωσης του κτηρίου. Οι παραπάνω κινήσεις φυσικά έρχονται να προστεθούν σε ένα τεράστιο πλήθος άλλων κατασταλτικών κινήσεων παντός τύπου απέναντι σε πορείες, συγκεντρώσεις, απεργίες και γενικότερα σε όποιον/-α τολμάει και σηκώνει κεφάλι μια και καταστέλλονται χωρίς πολλά πολλά. Η ρητορεία του κράτους ξερνάει τις συνήθειες δικαιολογίες περί αφανισμού της ανομίας και των κτιρίων ή περιοχών όπου αυτή βρίσκει έδαφος. Για χάρη μιας πιο διπλωματικής προσέγγισης στην περίπτωση των καταλήψεων προστίθεται και η δικαιολογία της νόμιμης αξιοποίησης των κτηρίων, πολλές φορές με κοινωνικό πρόσημα.

Η επίθεση όμως στις καταλήψεις και τις δομές του ανταγωνιστικού κινήματος δεν είναι μία πολιτική η οποία διαφοροποιεί αυτή την κυβέρνηση από κάθε προηγούμενη αλλά και επόμενη. Κάθε φορά ανάλογα με τον εκάστοτε διαχειριστή της εξουσίας και τον εκάστοτε πρωθυπουργό μπορεί τα λόγια να αλλάζουν και να ντύνονται περισσότερο ή λιγότερο επιθετικά ωστόσο τίποτα άλλο δεν αλλάζει. Καταλήψεις εκκενώνονται πίσω από σαθρές δικαιολογίες και ψηφοθηρικές τάσεις. Λογική θα ήταν όμως και η απορία: αν δεν γίνονται εκκενώσεις για αυτό τότε γιατί; Υπάρχει πλήθος έντυπου και όχι μόνο υλικού για να ανατρέξει κανείς και καμιά προκειμένου να πάρει μια ιδέα γύρω από τον τρόπο με τον οποίο λειτουργούν οι καταλήψεις, τις αξίες και τα χαρακτηριστικά τους, τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό. Πρόκειται βασικά για απλά κτίρια τα οποία όμως μπορούν να στεγάσουν κομμάτια της εργατικής τάξης και του ανταγωνιστικού κινήματος τόσο για να καλύψουν τις βιοτικές τους ανάγκες – κάτι ιδιαίτερα σημαντικό ιδίως σε περιόδους τόσο έντονης οικονομικής ένδειας και επίθεσης στα δικαιώματά μας – αλλά και για να συσπειρωθούν και οργανωθούν ενάντια στις επιθέσεις της εξουσίας.

Αν βγάλουμε λίγο το μεγεθυντικό φακό μπορούμε εύκολα να δούμε πως εκτός από τις καταλήψεις, υπέρ των οποίων γράφεται και αυτό το κείμενο, παρόμοιας μορφής επίθεση δέχεται και κάθε άλλο αγωνιζόμενο κομμάτι. Παραδείγματα υπάρχουν πολλά. Από τα σωματεία, τα οποία εξ ορισμού αποτελούν το όργανο διεκδικήσεων και οργάνωσης των εργαζομένων –ιδίως όσα πράγματι λειτουργούν κατά αυτό τον τρόπο- τα οποία βρίσκονται υπό διαρκή επίθεση και υποτίμηση, έως το κάθε άτομο το οποίο αν πάει κόντρα στην ισχύουσα αρχή απολύεται από τη δουλειά, ξυλοκοπείται στο δρόμο ή το σπίτι, συλλαμβάνεται χωρίς το παραμικρό στοιχείο και προσπαθούν να το περιθωριοποιήσουν από το κοινωνικό σύνολο.

Στη συγκεκριμένη πολιτική συγκυρία στην οποία βρισκόμαστε, λίγους μόνο μήνες πριν τις βουλευτικές εκλογές, η ΝΔ και όχι μόνο, έχει εμφανώς ήδη χάσει μεγάλο κομμάτι των ψηφοφόρων της. Δεν έχει λοιπόν παρά να ποντάρει στον εκφασισμό και την ακόμη μεγαλύτερη συντηρητικοποίηση της κοινωνίας, τάσεις που εμφανίζονται σε κάθε περίοδο κρίσης στην ιστορία, άρα και στην ψηφοφορική έλξη αυτών των κομματιών. Έτσι κι αλλιώς το συγκεκριμένο κόμμα πάντα είχε μια αγάπη προς την ακροδεξιά· πράγμα ολοφάνερο αφού δεν είναι ανάγκη να εντυπώσει στην ιστορία του κόμματος αλλά αντιθέτως να κοιτάξει απλά τα πιο υψηλόβαθμα στελέχη του. Παράλληλα, όλες και όλοι γνωρίζουν –εξαιρούνται φυσικά οι λάτρες της τηλεοπτικής ενημέρωσης- πως όπως κάθε φορά ανεξαρτήτως πολιτικής αρχής όταν τα πράγματα ζορίζουν, υπό το φόβο μιας ακόμη και μικρής αντίστασης στις προσταγές κράτους και κεφαλαίου, οι τελευταίοι φροντίζουν να επιστρατεύσουν τα μεγαλύτερα τους όπλα. Διασφαλίζουν έτσι πως εσύ θα κάθεται αναπαυτικά μπροστά από την τηλεόρασή σου –αν φυσικά έχεις ακόμη ρεύμα- και αν δεν το κάνεις θα τιμωρείσαι παραδειγματικά.

Για να επιστρέψουμε όμως πιο συγκεκριμένα και να γίνει λίγο πιο σαφές αυτό που θέλουμε να πούμε καλύτερα να δούμε ένα ζωντανό παράδειγμα της ντόπιας κοινωνίας, την περίπτωση της κατάληψης Αντιβίωση. Η συγκεκριμένη κατάληψη δεν απειλείται πρώτη φορά με εκκένωση. Δεν ξεχνάμε πως το κτίριο εκκενώθηκε ξανά το 2013 με τις ευλογίες/υπογραφές των τότε Περιφερειάρχη Ηπείρου Α. Καχριμάνη, Δημάρχου Φ. Φίλιου και του διοικητή του Νος. Χατζηκώστα Φ. Βάββα. Οι δικαιολογίες που πλαισίωσαν την τότε εκκένωση ήταν λίγο πολύ από τις γνωστές: αξιοποίηση του κτιρίου προκειμένου να μετατραπεί σε πρότυπο διαγνωστικό κέντρο και άλλα τέτοια όμορφα.

Για όσες και όσους περίμεναν τότε να πάνε να εξεταστούν μάλλον η απογοήτευση ήταν μεγάλη μια και το κέντρο δεν έγινε ποτέ. Αντιθέτως το κτίριο έμεινε εκεί να ρημάζει έως την ανακατάληψή του το Γενάρη του 2015. Για μια ακόμη φορά άνθρωποι οι οποίοι βρίσκονται στα ίδια πόστα καλούνται προς όφελος της καταστολής, όχι της ανομίας αλλά της κάθε φωνής αντίδρασης, να βάλουν την υπογραφή τους προκειμένου να εκκενωθεί ξανά το κτίριο. Αυτή τη φορά πρόκειται για τον Περιφερειάρχη Ηπείρου Α. Καχριμάνη (ξανά), τον Δήμαρχο Μ. Ελισάφ και τον διοικητή του Νος. Χατζηκώστα Σπ. Δερδεμέζης, με τη δικαιολογία πως είναι το μοναδικό διαθέσιμο κτίριο προκειμένου να στεγαστεί ο Α.Ο. Πύρρος. Γνωρίζουμε ούτως ή άλλως πολύ καλά πως ειδικά η διοίκηση του Χατζηκώστα πιέζει προς όλες τις κατευθύνσεις εδώ και χρόνια για την εκδίωξη των καταληψιών από το κτίριο ιδιοκτησίας του χωρίς μέχρι σήμερα να τα έχει καταφέρει. Όλοι οι παραπάνω αναλαμβάνοντας την ευθύνη μιας εκκένωσης αναλαμβάνουν και μια βαριά πολιτική και κοινωνική ευθύνη δηλώνοντας για μια ακόμη φορά τη θέση τους και την πλευρά την οποία έχουν επιλέξει. Καλώς ή κακώς, παρά τις φαινομενικά γελοίες δικαιολογίες για δήθεν ανάγκες στέγασης που μπορεί να καλύψει μόνο το κτήριο της κατάληψης Αντιβίωσης, κάθε κάτοικος της πόλης μπορεί να αντιληφθεί την κοροϊδία αφού με μια απλή βόλτα μπορεί να διαπιστώσει την πληθώρα αναξιοποίητων εδώ και χρόνια κτιρίων.

Διαίρει και βασίλευε όμως έλεγαν οι αρχαίοι και εκεί είναι που στοχεύει και η εξουσία, αφού στην προσπάθειά της να ξεμπερδέψει με την κατάληψη έβαλε μπροστά έναν αθλητικό σύλλογο ΑΜΕΑ για να γλυκάνει το χάπι της επερχόμενης εκκένωσης στα πιο μετριοπαθή κομμάτια της κοινωνίας. Γνωρίζουν πολύ καλά ότι οι αναρχικοί ποτέ δεν θα μπορούσαν να βρεθούν απέναντι σε ανθρώπους της τάξης μας που βιώνουν καθημερινά την εγκατάλειψη της πολιτείας. Γνωρίζουν όμως εξίσου καλά ότι η Αντιβίωση δεν είναι ένα άδειο κτίριο αλλά αποτελεί μια ζωντανή δομή του κινήματος και ως τέτοια θέλει να συνεχίσει. Σε αυτή τη μάχη λοιπόν τόσο εμείς όσο και οι άνθρωποι στο Α.Σ. του Πύρρου πρέπει να αποφασίσουμε εάν η λύση στις ανάγκες μας θα έρθει μέσα από μία σύγκρουση μεταξύ μας, ή μέσα από την σύμπραξη και την ένωση των δυνάμεών μας. Μέσα από την εκκένωση μίας κατάληψης ή μέσα από κοινούς αγώνες των καταπιεσμένων.

Κλείνοντας πρέπει να θυμίσουμε ότι δυστυχώς για εκείνους και ευτυχώς για εμάς, δεν ξεχνάμε πως τα εγκαταλελειμμένα κτίρια είναι πολλά και η ανάγκη για αντίδραση μεγαλώνει όσο μεγαλώνει η εκμετάλλευση και η επίθεση την οποία ζούμε καθημερινά. Και όταν μιλάμε για επίθεση δεν αναφερόμαστε αποκλειστικά στην άμεση αλλά και στην έμμεση καταστολή. Πρόκειται για τις αυξήσεις στα τιμολόγια της ΔΕΗ, τα κομμένα ρεύματα, τις αυξήσεις των ενοικίων και τις συνεχείς ανατιμήσεις των ειδών κάλυψης βασικών αναγκών. Μαζί με αυτά προστίθενται οι όλο και περισσότερες απλήρωτες υπερωρίες, η μηδενική αύξηση μισθού, ο μόνιμος φόβος της απόλυσης και η ανεργία. Μέσα σε αυτό το κλίμα υπάρχουν δύο επιλογές, η μία είναι αυτή του ΣΚΑΙ και της ατομικής καβάτζας. Από την άλλη πλευρά όμως υπάρχει πάντα και η επιλογή της αντίδρασης με κάθε εφικτό μέσω. Μέσω την συλλογικής οργάνωσης στα σωματεία και τις γειτονιές μας. Απέναντι στην ανάθεση και τον ωχαδερφισμό να αντιτάξουμε τον αγώνα για να πάρουμε πίσω όλων αυτών που μας ανήκουν.

Αγώνας για ζωή και όχι επιβίωση

Κάτω τα ξερά σας από τις καταλήψεις

**Αναρχική Ομάδα
A Batalha**

abatalha@espiv.net | abatalha.espivblogs.net